

at jeg skulde have sagt, at en Ting, som først var negtet i Folkethinget og senere bevilget i Landsthinget, nødvendigvis atter skulde negtes i Folkethinget, thi saa kunde vi jo ikke ifjor have vedtaget forskellige Ting ved æneste Behandling. Jeg vil ganske vist hævde som en almindelig Regel, som Noget, jeg tror, der følger af Grundlovens Mand og Mening, og navnlig af Meningen af det Sted i Grundloven, som det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds citerede — hvori der forresten ligger meget Mere, end der laa i de tørre Ord, som han udtalte —, at det at sige Ja i sidste Instans ikke egentlig er Folkethingets Sag, naar det først har sagt Nei; men jeg har ogsaa udtrykkelig gjort opmærksom paa, at jeg ikke vilde hævde denne Stilling idag, fordi jeg ikke vilde kaste et Moment ind i Debatten, som ikke hørte ind derunder. Det, som det idag kommer an paa, er et helt andet Spørgsmaal, nemlig, hvorvidt ikke ved, hvad der nu er fæst, den Grundsatning er krænklet, som det ærede Medlem ganske sikkert vil indrømme mig, hævdes i Grundloven, den Grundsatning nemlig, at ethvert finantsielt Lovforslag, og da navnlig først og fremmest Finantslovsforslaget, skal behandles først i Folkethinget. Thi vel er det saa, at efter Formnen har dette Forslag været først behandlet i Folkethinget, og jeg har heller ikke sagt, at det ikke har været først behandlet i Folkethinget, men jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at hvad der her foreligger, er i sin virkelige reelle Betydning det Samme, som om dette Forslag var indbragt og behandlet først i Landsthinget; thi at det er behandlet først i Landsthinget, mine Herrer, det kunne de ikke komme fra. Jeg kalder ikke det en Behandling i Folkethinget, at der 2 Timer før end Afslutningen ved 3die Behandling blev sendt os et Forslag ind i Finantsudvalget uden tilstrækkelige Oplysninger og blot med en Skrivelse fra Ministeriet, og at vi skulde vedtage et saadant Forslag, blot fordi der er nogle Sagkyndige, som sige: nu have vi prøvet Kanonerne, det kan man da ikke forlange. Noget Saadant er faktisk og i Grunden ingen Behandling i Folkethinget. Jeg har ikke bebrejdet den høitærede Minister, at han har gjort dette. Jeg har sagt, at der vistnok var Grunde, som gjorde det nødvendigt for Ministeren at gjøre det, ligesom jeg indrømmer, at der kan være en Betragtning, som ikke er min, men som kan forsvare at den høitærede Minister har bragt det ind igjen i Landsthinget; men jeg siger, at den Behandling, der fandt Sted forrige Gang i Folkethinget, er saa god som ingen Behandling. Der er vistnok Ingen, som kan paasta, at dette var en virkelig Behandling. Altsaa dette Forslag har faaet fulde tre Behandlinger i Landsthinget, og som et fuldt Landsthingsforslag ligger det nu for her i Thinget, hvor det kun har været for en Gang, der var saa god som ingen Gang. Det er dette, jeg har hævdet, og det er for at hævde den

virkelige Mening og Mand i Grundlovens Bestemmelse om, at finantsielle Forslag skulle behandles først i Folkethinget, at jeg modsætter mig, at Forslaget bliver vedtaget idag. Hvis Grundloven skal betyde Noget, saa er det overhovedet af Vigtighed, at vi ikke blot hænge os i dens enkelte Ord, men at vi hævde dens Mening, og jeg kan paa ingen Maade indrømme Nødvendigheden af hele den forunderlige ukonstitutionelle Betragtningssmaaede, som er bleven gjort gjældende af saa mange ærede Medlemmer fra den anden Side af Salen, at det kun skulde være vor Sag herinde — det gjentager jeg — at følge de Sagkyndige, naar de erklære, at en eller anden Sag er god, og, naar vi stemme over en eller anden Sag, kun at se paa de særlige Interesser, der fremmes eller hemmes ved Sagens Vedtagelse eller Forkastelse. Det er netop vor Opgave at hævde vor Betydning som Folkethingets Hæder, thi derved hævde vi Folkethingets konstitutionelle Betydning. Jeg skal villig indrømme ærede Medlemmer, at man ogsaa kan gaa for vidt i saa Henseende, men dette sker ikke nu. Det ærede Medlem for Fjæderne (Beretningen) læste Noget op af en Tale, som jeg havde holdt, og hvoraf han vilde udlede, at jeg havde erklæret, at jeg vilde stemme for Forslaget, naar det kom tilbage fra Landsthinget. Men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at, naar han endelig vil læse mine Taler — jeg raader ham ikke til det, jeg læser dem aldrig selv; jeg veed Mange af hans Parti, som have stor Fornøielse af at læse dem — saa skal han læse dem helt. Der staar nemlig der, at jeg er bunden ved, hvad jeg har sagt; men dette vedrørte Afstemningen, der fulgte ovenpaa. Men jeg har tillige sagt — det staar i samme Rigsdagstidende —, at jeg iforveien maatte gjøre opmærksom paa, at, naar dette Forslag kom tilbage fra Landsthinget, saa stemte jeg ikke mere derfor, saa var jeg fuldstændig fri; thi saa var der et politisk Moment kommet ind, som der ikke var den Gang. Det ærede Medlem har altsaa misforstaaet min Udtalelse; det, han læste op, vedrørte Afstemningen dengang, men ingenkunde det, der siden kom til at foreligge. Forøvrigt er det mig meget behageligt, at det ærede Medlem har givet mig Anledning til at hævde dette, det er mig meget behageligt at gjøre opmærksom paa, at sidste Gang har jeg udtrykkelig sagt, at kom Forslaget tilbage, saa var det en anden Sag. Jeg har vist den Vej, som jeg troede var den rigtige, og jeg hævder endnu i dette Øieblik, at den var rigtig; hvorfor den høitærede Minister ikke har fulgt denne Vej, veed jeg ikke. Jeg har altsaa stemt for Forslaget, men sagt, kommer det igjen, saa stemmer jeg ikke derfor. Naar saa Noget vil sige, at jeg idag indtager et andet Standpunkt, som jeg ikke indtog sidst, da er dette en Løs Ting, som man vel kan sige, men ikke forsvare.